

Kmetijstvo.

Črtice za sadjarje.

I.

Časi za kmetovalca so vedno težavnejši. Davki vedno naraščajo, pridelki so pa navadno vedno slabši, ker je zemlja vedno bolj izmolzena. Vinorodne kraje je pa poslednja leta še obiskala trna uš, ki je jim napravila že jako mnogo škode. V tacihi okoliščinah je čisto naravno, da mora naš kmet iskati si novih dohodkov, da more izhajati. Jela se je zlasti obračati večja pozornost sadjarstvu, ki more nam Slovencem zares še jako mnogo koristiti, ako se ga z vso resnobo lotimo. Žal, da so mnogi za sadjarstvo nekoliko mrzli. Največ je sadjarstvo že zaradi tega težje udomačiti v kakem kraju, kakor kako drugo stvar, ker kmet nima od njega prvo leto dobička, temveč mora čakati, da mu drevesca odrasto. Navadno še le sin uživa, kar je sadil oče.

Lepšega in koristnejšega pa skoro za kmeta vendar ni, kakor je sadjarstvo. Kako lep je vrt, poln rumenih in rudečih jabelk in rumeno-zelenih sočnih hrušek, ki se dajo dobro porabiti za domačo porabo, ali pa prodati na trgu. Iz jabelk ali hrušk pa tudi lahko naredimo zdravo in slastno pijačo, s katero si lahko krepčamo po letu v vročih dnevih.

Da se pa moremo pečati s sadjerejo, je treba, da si vzgojimo drevesce. Vsakdo pa ne more si napraviti drevesnic, pač pa lahko vzgoji nekaj drevesc, katere potem posadi na svoj vrt. Vsakdo naj po zimi zbira od dreves peške, da jih pomladi posadi. Odbirati je pa treba le lepe zdrave peške, ker le tako dobimo lepih dreves. Dobro je, če peške po zimi denemo v moker pesek, da ostanejo sveže in jih miši ne pojedjo. Najbolje je, če peska denemo v kak zaboj, in v ta pesek denemo pešek in vse dobro zalijemo, ter zabojček denemo v kak ne premrzlel ne pregorek kraj, ali ga pa zakopljemo v zemljo. Peške morajo po zimi imeti mir in vlago in vsled vremenskih prememb ne smejo prezgodaj začeti kaliti.

Pomladi se že jeseni zrahljano gredo še dobro prekoplje in ko se zemlja dosti posuši, se peške sejejo. Čez grede se potegnejo pet centimetrov globoke brazde, v katere se potem posejejo peške. Pri tem se mora posebno na to gledati, da se pregosto ne seje. S peskom posejane peške se 2 centimetra na debelo pokrijejo z dobro prstjo, tako da se brazde še malo poznajo na gredi. Peške bodo hitro kalile, posebno če jih pridno plevemo in okopavamo in če je treba, jim tudi prilivamo. Drugo pomlad jih že lahko presadimo v drevesnico.

Proti takemu vzgajanju dreves jih je jako mnogo, ki mislijo, da je najbolje, če peško kar posadiš, kjer naj v bodoče raste drevo na vrtu, ali pa celo kamor je tudi zunaj vrta. Ti ljudje utemeljujejo svoje mnenje s tem, da drevo, ki je vzraslo v drevesnici v dobro pogojeni

in zrahljani zemlji kmalu usahne, če pozneje pride v slabšo zemljo. Drevo, ki je zrastle v pusti zemlji, pa lepše raste, ko se posadi na vrt.

Skušnje uče, da je tako mnenje napačno. Če peške sadiš kodar koli ob potih, navadno niti deset let ne zraste v lepo drevesce. Večino jih zamore neugodne razmere, posebno druge rastline. Vsaj je znano, kako se po gozdih razstrese seme raznih dreves, ali vendar niti iz desetega ne zraste drevo, vse druge zamore druge rastline. Drevesce, ki raste v slabi zemlji, ne naredi lepih koreninic, ker zemlja ni zrahljana in zaradi tega se pozneje lepo razvijati ne more. Kakor tele nikdar ne bode lepo, če sprva ne skrbiš zanj, ravno tako drevesce ne bode nikdar se lepo razvilo, če se v mladosti ne more narediti lepih koreninic.

Če tako zamorjeno drevesce presadiš v boljšo zemljo, ne bode moglo porabiti redilnih snovij, in bode vsled tega jelo pokati, izcejati smolo in drevesne sokove, in posledica tega je, da se ga loti rak. Drevo s slabimi koreninami pa tudi v slabši zemlji ne vspeva, ker iz globine ne dobiva potrebnih snovij. Iz povedanega je torej jasno, kako skrbno mora sadjar že vzgajati drevesne sadike, če hoče, da bode kdaj imel lepa zdrava drevesca, katerih bode vesel, in katere mu bodo prinašale mnogo sadu.

Poučni in zabavni del.

Proroške sanje.

(Božična povest, ruski spisal P. N. Polevoj.)

(Dalje.)

IV.

Divne in pomenljive sanje so se ohranile dolgo v spominu Rosolana in pustile v njegovem srcu globoki sled . . . Presunila ga je bila slava in veličastnost, ki je okroževala Boga-Otroka v sredi prostote in osamelosti.

Pozabiti ni mogel Njegovega svetlega, jasnega pogleda, presunivšega njegovo srce; pozabiti ni mogel blaženosti in sreče, napisane na obrazu Njegove matere. Ni mogel pozabiti neskaljene krasote in veličja, pred katerim so pali na tla in se poklonili vladike vzhoda. V njegovih očeh je še bliščela ta svetloba, katera je sijala okrog glave Boga-Otroka, po ušesih mu je še zvonilo slovesno petje postavnega zbora krilatih svetlih mladeničev, katero se je razlegalo v nebeške višave . . .

Kako ubogi, kako ničevni so se mu zdeli v primeri s tem veličjem in božansko krasoto ti bogovi, ki so v podobi surovo izklesanih malikov viseli nad krvavimi žrtvami na pridnjeprovskem svetem hribu! Kako protivne so mu bile divje pesni in obredi, ter žrtve v čast teh bogov in hrupne in pijane mrtvaške slovesnosti na grobu borcev in sorodnikov! Vsega njegovega bitja se je polastila taka otožnost in potrlost, kakeršne še ni čutil nikdar . . . Začel se je oddaljevati od vseh. Po cele dneve ni prestopil praga svoje hiše, prebil je ves čas